

[Simonsen (Aarhus).]

hvor Mælkekontrol er indført med Kontrol ikke alene i Laboratorierne, men ogsaa af Besætningerne, ansætter Dyr lægerne, som naturligvis lønnes af de paagældende Købesætningers Ejere. Det er altsaa kun det hævdevundne, det, man har indført i Praxis, som Lovforslaget nu her gør til Regel.

Det forudsættes, at Producenterne, Mælkeleverandørerne, afholder Udgiften til Kontrol med den Mælk, der sælges i Kommunen, som hidtil, medens Udgiften til en yderligere særlig Kontrol afholdes af de paagældende Kommuner. Jeg har den Opfattelse, at det ikke kan overlades til de private Mælkeleverandører at bestemme, hvem Dyr lægen skal være. Det maa være det offentlige, Kommunerne, der ansætter Dyr lægerne for derigennem at skabe den fornødne Garanti. Saa kan Ministeriet autorisere de paagældende og bestemme de nærmere Regler for deres Virksomhed.

Jeg har ingen Respekt for en Kontrol, der udøves af en Mand, som er privat ansat af den, der leverer Produktet, hvad enten det er en Slagter eller en Mælkeleverandør, og som er afhængig af den paagældende Leverandør gennem sine Forretninger og andre Forhold. Hans Attester kan naturligvis være rigtige, men man har i hvert Fald Grund til at formene, at en saadan Attest ikke bliver saa rigtig, som den vilde blive, hvis den udstedtes af en helt udenforstaaende, der ganske anderledes kan afgive sit Skøn med fuld Autoritet. Det Standpunkt faar man ikke mig fra, og det viser sig da ogsaa ved al Kontrol, at dette Syn mere og mere trænger igennem, hvis Kontrollen ikke blot skal være pro forma eller mistænkes for at være det i større eller mindre Grad.

Paa den anden Side tillader Lovforslaget, at den Mælk, der kommer fra Steder med effektiv Kontrol og fra Mælkekondenseringsfabrikker, skal kunne indføres og forhandles i alle Kommuner, uanset Sundhedsvedtægt. En Undtagelse gøres der dog, hvilket meddeltes i Bemærkningerne til Lovforslaget i Fjor, nemlig for pasteuriseret og stassaniseret Mælk. For disse Mælkesorters Vedkommende kan Kommunerne fremdeles træffe særlige Bestemmelser i Sundhedsvedtægten, og det er vist ogsaa nødvendigt, da disse to Fremgangsmaader ikke byder nogen absolut Garanti for tilstrækkelig Holdbarhed. Der kan nok trænges til lidt nærmere Eftersyn i de enkelte Tilfælde.

Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget i den Skikkelse, hvori det

foreligger. Det hviler paa Erfaringerne, det er udarbejdet i Samarbejde med de praktiske Folk i Mejeriorganisationen, og det viderefører en Tilstand, som i stor Udstrækning er gennemført mange Steder.

Hvad angaar de enkelte Paragraffer, skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning til § 5, hvor der tales om Bøderne; det er nærmest en Oplysning, jeg ønsker, og som jeg tror det vil være paa sin Plads at faa. I Stk. 1 omtales de Bøder, der kan falde for Overtrædelse af Loven, og disse Bøder tilfalder Statskassen, og saa siges der i Stk. 2, at hvis en Bøde ikke betaales, kan den inddrives ved Udpantning, medmindre Politiet skønner, at Inddrivelse ikke er mulig eller vilde gøre føleligt Skaar i den bødefældtes Livsvilkaar, og indgaar en Bøde ikke, kan den forlanges afsonet.

Det forekommer mig ikke, at denne Bestemmelse er rigtig klar; i hvert Fald mener jeg, at den kan forstås paa to forskellige Maader, og det vil altsaa sige, at den kan misforstås. Er Meningen den, at en Bøde, som ikke kan inddrives ved Udpantning, fordi det vil gøre føleligt Skaar i den bødefældtes Livsvilkaar, bortfalder uden videre af sig selv, eller er det blot Meningen, at Udpantning i saa Tilfælde kan undlades, men Bøden skal saa i Almindelighed afsones eller kan i hvert Fald forlanges afsonet?

Straks da jeg saa denne Bestemmelse, tænkte jeg egentlig, at Meningen var, at naar en Bøde ikke kunde inddrives ved Udpantning, uden at det vilde gøre føleligt Skaar i den bødefældtes Livsvilkaar, skulde den bortfalde og være ude af Verden, men det kan jeg ikke rigtig forene med det følgende, hvor der staar, at indgaar en Bøde ikke, kan den forlanges afsonet. Det trænger til at klargøres, hvorledes man skal forstå dette, om en Bøde i alle Tilfælde skal kunne forlanges afsonet, men kun i visse Tilfælde skal kunne inddrives ved Udpantning, nemlig naar det ikke gør føleligt Skaar i den bødefældtes Livsvilkaar. Men dette Spørgsmaal kan antagelig blive nærmere drøftet og klaret i det Udvalg, som Sagen formodentlig henvises til.

Jeg skal dermed paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Mads Larsen: Efter den Forhandling, der i Fjor fandt Sted i Landstinget, hvor Udvalget ikke naaede at tilendebringe sit Arbejde, ser det ud til, at der næres store Betæneligheder ved dette Lovforslag. Det forekommer mig imidlertid ikke, at de Betæneligheder, der fremførtes under Landstingets Forhandlinger i Fjor, saavel som de,